

ДОПЪЛНИТЕЛНО РЕШЕНИЕ

№ 8283

гр. София, 20.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 19.10.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **9222** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.176 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с § 2 от Допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).

Образувано е въз основа на Решение № 16115 от 20.12.2018 г. на Върховния административен съд по адм.дело № 4561/2018 г., за допълване на Решение № 998 от 19.02.2018 г., постановено по адм.дело № 9222/2016 г. по описа на АССГ. В решението е посочено, че Съдът не се е произнесъл с нарочен диспозитив по отношение на фактура № 66/06.01.2012 г. с предмет СМР, с доставчик [фирма].

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Съгласно чл.176 АПК когато не се е произнесъл по цялото оспорване, съдът по свой почин или по искане на страна по делото, предявено в едномесечен срок, постановява допълнително решение.

Непълно е това съдебно решение, по което Съдът не се е произнесъл по цялото искане на страната, с което е бил сезиран. В конкретния случай Съдът е бил сезиран с жалба от [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [жилищен адрес] ЕИК по Булстат:[ЕИК], против Ревизионен акт (РА) № Р-22220615008541-091-001/ 17.05.2016 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 1361/09.08.2016 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП.

РА е бил обжалван изцяло, като е оспорено отказаното от ревизията право на данъчен

кредит в размер на 40 001,64 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма], ведно с начислените лихви от 17 423,25 лв. Ревизията е отказала на жалбоподателя правото на данъчен кредит в размер на 30 403,14 лв. по следните фактури, издадени от [фирма]:

№ 66/06.01.2012 г. с предмет "по договор за СМР".

№ 68/10.01.2012 г. с предмет ламарина 4 - 1500 бр., ламарина 5 – 1488 бр., ламарина 8 – 2000 кг, ферми - 6800 т, и тръби - 20830 кг.

№ 70/16.01.2012 г. предмет теракот 25/25 - 250 кв.м, и теракот 33/33 - 250 кв.м.

По отношение на издадените от този доставчик фактури със съдебното решение РА е признат за незаконосъобразен относно констатациите за отказано право на данъчен кредит по фактури № 68/10.01.2012 г. и № 70/16.01.2012 г., издадени от [фирма], поради което в тези части е отменен.

По фактура № 66/06.01.2012 г. с предмет "по договор за СМР" от същия доставчик Съдът не се е произнесъл, поради което е налице непълно съдебно решение. Съдът е приел, че жалбоподателят е ангажирал убедителни доказателства, с оглед на които процесната доставка да се приеме за реално осъществена.

Макар предметът на фактурата да е посочен като СМР по договор, неяснотата в предмета на същата е преодоляна посредством съпътстващите я документи. Съдът съобрази, че още в хода на ревизионното производство е представен договор за строителство, в които страните са договорили конкретните дейности. Към договора има надлежно съставен протокол-акт обр.19 за приемане на извършената работа. Важно е да се отбележи, че същият е двустранно подписан от страните по договора, като подписите под него не са оспорени. В акта достатъчно конкретно са описани извършените СМР. На практика последният е протокол обр.19, от което става ясно, че жалбоподателят като възложител е приел строително-монтажните работи от доставчика. Протокол обр.19, уреждащ предаването на строежа и строителната документация от строителя на инвеститора, е регламентиран в отменената Наредба № 7/22.05.2001 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, като е бил задължителен до 2003 г. С приемането на Наредба № 3/31.07.2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството той вече не е законово уреден, но неговото прилагане продължава, ако инвеститорът и строителят държат на него. Той е желателен при уреждане на взаимоотношенията между възложителя и изпълнителя на видове СМР и се прилага въз основа на постигнатите между тях договорености. По същество протокол обр.19 е документ, с който се документират извършени СМР на съответен етап на строителство. Той е първичен счетоводен документ, но тъй като реквизитите му не са уредени нормативно, те се ограничават до тези, с които може еднозначно да се опише стопанската операция. Същият представлява количествено-стойностна сметка за извършените към определен момент, приети и подлежащи на заплащане видове СМР.

Не буди съмнение фактът, че фактурата е издадена именно въз основа на акта. Налага се изводът, че протокол обр.19 като пряко доказателство за реализиране доставките на строителни услуги са непротивопоставими на косвените доказателства, от които се градят изводите на приходния орган.

Доколкото същите представляват частни документи, следва да се има предвид, че тяхната обвързваща Съда доказателствена сила е оборима. Оборването на доказателствената сила на документа се извършва, като страната, на която същият се противопоставя, докаже, че документът е неистински. Горното може да се извърши

единствено чрез оспорване на документа, каквото в случая не беше предявено. Ето защо Съдът може да изгради правните си изводи върху коментираните частни документи.

На следващо място по делото се установява обвързка между възложените, фактурираните и описани в акта СМР, която е решаващо доказателство за реалното изпълнение на договорените услуги. Противно на тезата на ревизиращите органи, по категоричен начин се установява начинът на остойностяване на строителните услуги посредством договора и съставеното към него приложение – количествено-стойностна сметка.

Посредством заключението на СТЕ се установи съответствие между СМР, фактурирани от доставчика, и видовете строителни работи, отразени в протокола обр.19, като е изяснен въпросът с отчитането на СМР между страните, и преките доставки са установени от СТЕ като извършени. Заключението относно изследваните СМР следва да се кредитира като неоспорено, даващо отговор на поставените задачи, изготвено компетентно и безпристрастно.

И в тази част на спора важи всичко, което Съдът изтъкна в т.І относно значението на съпътстващите документи, разплащането по фактурите в аспекта на спорната реалност на доставките, редовността на воденото от жалбоподателя счетоводство, както и потенциалната възможност на доставчика да изпълни фактурираните строителни работи, основано на Решение на СЕС от 21.06.2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11.

Съдът е приел, че в поставения за разглеждане случай не се установяват обективни данни, въз основа на които може да се заключи, че задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделките, с които обосновава правото си на приспадане, са част от данъчна измама, извършена от доставчика или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки, то обосноваван е изводът на съда, че с обжалвания РА незаконосъобразно е отказано право на данъчен кредит. В този смисъл е Решение от 11 май 2006 г. по дело С-384/04 и Решение от 21 февруари 2008 г. по дело С-271/06. Мотивите в РА относно материалната, кадровата и техническа обезпеченост на доставчиците, се опровергават от принципните мотиви на Решението на СЕС по дело С-18/13, съгласно които само по себе си, за да се откаже признаване на правото на приспадане, не е достатъчно да липсва материална и персонална обезпеченост на доставчика, нито разходите в счетоводната им документация да са неоправдавани или в някои документи да липсват подписи на посочените като доставчици лица. Необходимо е още тези обстоятелства да сочат за наличието на измама и от обективните данни, предоставени от органите по приходите, да се установява, че данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от измама. В конкретния случай не се доказва участие на ревизираното лице в данъчна измама, не са установени обективни данни, от които да се направи извод, че лицето е знаело или е било длъжно да знае за извършването на такава от някой от преките му доставчици. При това положение съобразно практиката на СЕС в Решение от 21.06.2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11, е недопустимо да се откаже правото на данъчен кредит, което по същество е сторено с обжалвания РА.

В крайна сметка следва да се приеме, че правото на данъчен кредит по фактура № 66/06.01.2012 г. с предмет "по договор за СМР", издадена от [фирма], е отказано незаконосъобразно и РА в тази му част следва да бъде отменен.

Тъй като се отменят задълженията за ДДС, произтичащи от непризнаване правото на приспадане на данъчен кредит по спорната фактури, следва да бъде отменено и задължението за лихви, което е с акцесорен характер и следва главното задължение. Направеното искане за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя Съдът намира за основателно, поради което същото следва да се уважи. В диспозитива на Решение № 998 от 19.02.2018 г. Съдът не се е произнесъл по него. Жалбоподателят претендира разноски в общ размер 3 721,37 лв., представляващи внесена държавна такса в размер на 50 лв. /л.89/, адвокатско възнаграждение от в общ размер 3 600 лв., платено в брой /л.81, л.309/, както и 971,37 лв. разноски за вещи лица /л.177, л.178, л.239/. Въпреки че не е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, Съдът намира, че същото, заплатено в размер на 3 600 лв., не е прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото. В РД са налице разнородни констатации за отказано право на данъчен кредит – както за стоки, така и за услуги; изслушани са три съдебни експертизи, представени са писмени доказателства и от двете страни. Съобразно уважената част от жалбата на основание чл.161, ал.1 ДОПК ответникът следва да заплати на жалбоподателя разноски в размер на 1 036,87 лв.

Така мотивиран, Съдът

Р Е Ш И:

ДОПЪЛВА диспозитива на Решение № 998 от 19.02.2018 г., постановено по адм.дело № 9222/2016 г. по описа на Административен съд-С. град, като:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22220615008541-091-001/17.05.2016 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 1361/09.08.2016 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на Национална агенция по приходите, в частта, с която на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [жилищен адрес] ЕИК по Булстат:[ЕИК], е отказано право на данъчен кредит в размер на 16 000 лв. по фактура № 66/06.01.2012 г., издадена от [фирма].

ОСЪЖДА Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр. С. при ЦУ на НАП, да заплати на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [жилищен адрес] ЕИК по Булстат:[ЕИК], разноски по делото в размер на 1 036,87 лв. /хиляда и тридесет и шест лева и 87 ст./.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: